

אז מה אומר המצפן שלנו – תורת החסידות, על אכילה?

שמעתן פעם על קליפת נוגה? הקליפה הזו שהיא בדיוק באמצע.
לא טובה ולא רעה. קליפת נוגה היא המקום שבו נמצאים כל
המאכלים שמותר לנו לאכול.
אדמו"ר הזקן בפרק ז בתניא מסביר בדיוק על המאכלים האלה:

וכן קיום וחיות כל המעשה דבור ומחשבה בענייני העולם הזה שאין בהם צד איסור... רק
שאינן לשם שמים, אלא רצון הגוף וחפצו ותאותו, ואפילו הוא צורך הגוף וקיומו וחיותו ממש,
אלא שכוונתו אינה לשם שמים כדי לעבוד את ה' בגופו... שהיא קליפת רביעית הנקראת
"קליפת נוגה"... והיא בחינה ממוצעת בין שלוש קליפות הטמאות לגמרי ובין בחינת ומדרגת
הקדושה.

ולכן, פעמים שהיא נכללת בשלוש קליפות הטמאות... ופעמים שהיא נכללת ועולה בבחינת
ומדרגת הקדושה, דהיינו כשהטוב המעורב בה נתברר מהרע וגובר ועולה ונכלל בקדושה.

האוכל שמותר לנו לאכול נמצא בקליפת נוגה ושם הוא מתנדנד בין קדושה לג'
קליפות הטמאות. בין להפוך ולהיות חלק ממצווה ללהפוך ולהיות משהו רע.
אם חס ושלום נשתמש באכילה למשהו שלילי, הוא ירד לג' קליפות הטמאות ואם
להיפך, נשתמש בו למשהו חיובי הוא יעלה לקדושה.

יש עוד דרך! יש זמנים שבהם עצם הזמן מעלה את האוכל לקדושה:

כגון דרך משל האוכל בשרא שמינא דתורא ושותה יין מבושם להרחיב דעתו לה' ,"
ולתורתו...או בשביל כדי לקיים מצות עונג שבת ויום טוב. אזי נתברר חיות הבשר
והיין שהיה נשפע מקליפת נוגה ועולה לה' כעולה וכקרבו

כשאוכלים אוכל בשביל ללמוד תורה או לעשות מצוה. או שאוכלים בזמנים
של שבת וחג אז עצם היום הקדוש מעלה את האוכל לקדושה. הוא לא יכול
לרדת לג' קליפות הטמאות.

אך מי שהוא בזוללי בשר וסובאי יין למלאות תאות גופו ונפשו הבהמית... הנה על
ידי זה יורד חיות הבשר והיין שבקרבו ונכלל לפי שעה ברע גמור שבשלוש קליפות
הטמאות...

ומצד שני. כשאוכלים רק כדי למלא את התאוה שלנו, רק "כי בא לי", כל
החיות שקיבלתי מהגלידה או המוקרמים, יורדת ל 3 קליפות הטמאות..):

אבל אפשר לתקן!!

עד אשר ישוב האדם ויחזור לעבודת ה' ולתורתו

כאשר באמצעות האוכל הכשר, שאכלתי אותו רק לשם תאוה, כי התחשק לי, אני עכשיו מתגייסת לעזור לארגן את הבית, או ללמוד יותר ברצינות למבחן בתורה, או הולכת להתפלל תפילת מנחה בקצת יותר ריכוז וכוונה.. אז כל הכוחות והחיות שהגוף שלי קיבל מהאכילה, עוברים מידית לצד הקדושה!

← האדמו"ר הזקן מביא דוגמאות מהגמרא לכך שחכמים השתמשו במיטב העולם הזה ורתמו אותו לקדושה, השתמשו בקליפת נגה כדי ללמוד תורה טוב יותר:

ר' נחמן אמר לרבא שמה שלא אמר את ההלכה בצורה אמיתית הוא מפני שלא אכל בשר שור, ועוד אמר רב נחמן, כל זמן שלא שתיתי רביעית של יין אין דעתי צלולה, ורבא הסביר שיין מפקח דעתו של אדם.
"אזי נתברר חיות הבשר והיין שהיה נשפע מקליפת נוגה ועולה לה' כעולה וכקרבתו."

כשם שקרבן עולה כליל לה' כך גם אותו מאכל או משקה נכלל כולו בקדושה. קרבן – לוקחים בהמה, יורדת אש מהשמים ושורפת את הבהמה. הבהמה הופכת להיות אש של קדושה!

← ותראו איזה מבט חדש לגמרי על האכילה מראה אותנו הרבי ב"באתי לגני" תשי"ד:

ומביא הבעל שם טוב מהאריז"ל... וז"ש רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף והיינו שהפסוק מבאר את סיבת הרעב והצמא (דלכאורה למה יהי האדם רעב וצמא למאכל ומשקה גשמיים), שזהו משום שנפשם בהם תתעטף, היינו שהניצוץ האלוקי שבמאכל ומשקה (נפשם) נמצא בהם בהעלם (בהם תתעטף) והאדם צריך לגלות את הניצוץ האלוקי מפני שניצוץ זה שייך אליו.

הבעל שם טוב מבאר לנו כאן ענין חדש -

מדוע בכלל יצר בנו הקב"ה את תחושת הרעב והצמא? אם העיקר אצלינו הוא הנשמה, (כמו שלמדנו אתמול, בנושא של אהבת ישראל) למה ה' לא ברא אותנו בצורה כזו שלא נצטרך דברים גשמיים בכלל?

אלא שבתוך המרק, המים, השניצל, והאורז יש ניצוצות אלוקיים, כמו בכל דבר בעולם בעצם, ואת תחושת הרעב ובצמא יצר בנו הקדוש ברוך הוא כדי שנגאל אותם! זאת אומרת, זה פשוט הניצוץ האלוקי שבלחמניה שקורא לי לאכול אותה!
הבעל שם טוב כמובן מדבר כאן על תחושת הרעב והצמא הבסיסית שהקב"ה טבע באדם, שגורמת לנו לאכול ולשתות, כדי להחיות את הגוף שלא ימות. לא על תאוה לאכילה שהיא בדרך כלל היפך הצורך של הגוף, ורק מזיקה לו...